

ИЛИЯ БЕШКОВ
ВЪРХУ ГРЕБЕНА НА ВЪЛНАТА

chitanka.info

— Винаги съм бил на страната на хумора. Невъзможно ми е да правя компромис между него и приятелството. Една карикатура прилича на съдебен процес: в нея има веществени доказателства, обвинение. Има и присъда. Само че това е процес при най-широка публичност, а не при закрити врата.

— Значи от тия позиции вие не пощадихте убийците на Стамболийски, окървавените по времето на Цанков, както...

— Както не пощадих и себе си. Пък и те не се шегуваха. Така се случи, че и аз бях между ония, които платиха разноската по Априлските събития през 1925 година.

— Как, но вие...

— Разбира се, истинският повод бяха моите карикатури, но формално мен ме обвиниха, че съм хвърлил бомба в катедралата... Сега това изглежда смешно, но тогава бе страшно.

— И въпреки това продължихте в „Пладне“, който беше опозиционен вестник?

— Не само там. В ония години одързостените властници непрекъснато спираха прогресивните издания, а ние непрекъснато ги подновявахме под други имена. Излиза някой вестник — ден до пладне. И аз — обезателно там.

— По това време създадохте серията „Испанска хроника“.

— Събитията в Испания много ме вълнуваха, защото бяхме видели вече рогата на фашизма у нас. Лицемерната „ненамеса“, грубата поддръжка на Франко — всичко това лично ме засягаше и аз рисувах тайно и наяве. Когато има възможност, карикатуристът не може да се удържи, да изтърпи. Разбира се, теми намирах не само във външнополитическите събития, но и в нашите български работи — в моралната грозота изобщо.

— От 6 декември 1940 година до 30 април 1941 година излязоха 22 броя на вестник „Стършел“, който вие сте редактирал. А после?

— След 1941 година просто нямаше къде да публикувам карикатурите си, освен в „Мир“. Никога не съм мислил да сътруднича на вестник „Мир“, макар че народняците се стараеха да прокарат в него русофилство. Но Девети септември ме завари там...

— През последните 12 години в „Земеделско знаме“, „Народна младеж“, „Отечествен фронт“, „Български войн“ и другаде са се появили над 600 ваши карикатури. Броят на създадените през периода

1922 — 1944 година е още по-голям, а през 1938 година е издаден и единственият ви албум само с рисунки. Не е ли време...

— Да се издаде сборник с карикатури ли? Много оригинали и публикации са изчезнали. Издателство „Български художник“ вероятно идната година ще пусне това, което е намерено и подбрано.

— Вие завеждате катедрата по графика в Художествената академия. Какво мислите за подрастващите художници, какво ще им пожелаете?

— Те са мои ученици и бих желал всички да постигнат големи успехи. Но нека помнят, че в изкуството е нужен преди всичко творчески кураж, нужен е трепетът на чайката, която е будна дори когато спи върху гребена на вълната. Грешат ония, които си мислят, че ще бъдат избутани от течението. Раждането на художника няма нищо общо с работата на колбасаря, който от едната страна тъпче, а от другата страна излизат суджуци...

— Довиждане, другарю Бешков!

— Довиждане и гледайте да не натъжите вашите млади читатели. Разсмейте ги някак...

Разговорът е воден в редакцията на в. „Народна младеж“
август 1956

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.